

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Beiträge zur Geschichte und Litteratur

Molter, Friedrich

Frankfurt am Main, 1798

Beylage C.

[urn:nbn:de:bsz:31-229434](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-229434)

eam, quos martialis gladius absumpsit, tot cottidie parricidia committunt, quod et parentes et cognatos et Christianos fratres gladio linguæ occidunt, qui id quidem ut Augustinus asserit, flagitiis omnibus commissis corpus Christi, quod est Ecclesia, schismatica conspiratione scindere, imo ipsum Christum, ut supra probatum est, non horrescunt trucidare.

Benlage C.

Cap. XLI. *Quod pro Heinricianis non sit orandum.*

Ille qui de pectore domini sapientiæ profunda fugebat, dixit: Est peccatum ad mortem pro quo dico, non ut roget quis. Unde Augustinus de sermone Domini in monte aperte nobis ostendit: esse quosdam fratres, pro quibus orare non nobis præcipitur, cum dominus etiam pro persecutoribus nostris orare nos iubeat. Nec ista quæstio potest solvi, nisi fateamur, esse aliqua peccata in fratribus, quæ inimicorum sint persecutionibus graviora; & post pauca, quod et quale sit illud peccatum, pro quo præcipitur non orandum, definit dicens: peccatum ergo fratris ad mortem puto esse, post agnitionem Dei per gratiam domini nostri Jesu Christi, quisquis oppugnat fraternitatem, & ad-

versus ipsam gratiam, qua reconciliatus est adeo, invidentiæ facibus agitatur. Cum igitur quavis diligentia quærat, cur isti fraternitatem impugnent: alia penitus nequit causa inveniri, nisi odium pietatis et iustitiæ, et invidentiæ disciplinæ et correctionis ecclesiasticæ, secundum Joannis et Augustini testimonium: iam pro istis non est orandum, quod est ut dixi unicum & familiare lapsus refugium. Pro quibus autem fratrum peccatis orari expediat, idem sequenter manifestat dicens: peccatum ergo non ad mortem, si quisquam non amorem a fratre alienaverit, sed officia fraternitati debita per aliquam infirmitatem animi non exhibuerit. Quapropter & Dominus in cruce ait: Pater, ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt. Nondum enim gratiæ Spiritus sancti participes effecti, societatem sanctæ fraternitatis inierant. Et beatus Stephanus in Actis Apostolorum orat pro eis, a quibus lapidatur, quia nondum Christo crediderant, neque adversus illam communem gratiam dimicabant. Et apostolus Paulus propter ea, credo, non orat pro Alexandro, quia iam frater erat, & ad mortem idem invidentiæ fraternitatem oppugnando peccaverat. Pro his autem, qui non abruperant amorem, sed timore succubuerant, orat, ut eis ignoscatur. Sic enim dicit: Alexander ærarius multa mihi mala ostendit: reddet illi dominus secundum opera eius, quem

et tu devita; valde enim restitit sermonibus nostris. Deinde subiungit, pro quibus orat, ita dicens: in prima mea defensione nemo mihi adfuit, sed omnes me dereliquerunt, nec illis imputetur. Ista differentia peccatorum Judam tradentem a Petro negante distinguit, non quia petenti non sit ignoscendum, ne contra illam sententiam Domini veniamus, qua precipit, semper esse ignoscendum fratri petenti, ut sibi frater ignoscat, sed quia illius peccati tanta labe est, ut deprecandi humilitatem subire non possit, etiamsi peccatum suum mala conscientia & agnoscere et enuntiare cogatur. Cum enim dixisset Judas: peccavi, quod tradiderim sanguinem justum, facilius tamen desperatione cucurrit ad laqueum, quam humilitate veniam deprecatus est. Quapropter multum interest, quali poenitentiae ignoscat Deus. Multi enim multo citius se fatentur peccasse, atque ita sibi succensent, ut vehementer se peccare nollent, sed tamen animum ad humiliandum & obterendum cor implorandamque veniam non deponunt: quam mentis affectionem propter peccati magnitudinem iam de damnatione illos habere credendum est. Et hoc est fortasse peccare in Spiritum sanctum, i. e. per malitiam & invidiam fraternam oppugnare caritatem post acceptam gratiam Spiritus sancti; quod peccatum Dominus neque hic neque in futuro

saeculo dimitti dicit. Et post pauca: Quicumque enim in filium hominis dixerint verbum nequam, & potest eis dimitti, si conversi fuerint, et ei crediderint & Spiritum sanctum acceperint. Quo accepto si fraternitati invidere, gratiam quam acceperunt oppugnare voluerint: non potest eis dimitti, neque in hoc saeculo neque in futuro. Manifestum est autem, nostros conspiratores ob hoc ad sanguinem usque repugnare, ne pro turpissimis suis factis & inmanissimis sceleribus vel ecclesiastica disciplina, vel saecularis vindictae medicinam cogantur subire. Constringuntur ergo hoc peccati genere, pro quo relaxando, ut definit Augustinus, nefas est orare, praesertim cum sanctam fraternitatem non errore ignorantiae, sed tabo invidentiae, et mala voluntate, comprobentur impugnare. Hinc ergo colligitur, quod irremediabili strangulentur damnatione.

Beylage D.

CAPITULA MANEGOLDI.

1. Quod arbor bona non possit fructus malos facere.
2. De subdolo sermonis exordio:

3.